

VIJFTIG JAAR GELEDEN

Dezer dagen plaatsten wij een foto van het nieuwe K. R. O.-gebouw. Ter herinnering aan hoe het was, drukken wij hier nog eens de foto af van het vroegere studiogebouw.

Snelle groei van het omroepbedrijf

De geschiedenis van den K. R. O. is nog maar jong de vereeniging bestaat dit voorjaar juist 12½ jaar — doch het is een geschiedenis, welke getuigt van een groeikracht, welke voortdurend uitbreidingen noodig maakte met als einddoel den bouw van de groote moderne studio, welke morgen ingewijd zal worden.

In 1925 werd de K. R. O. opgericht, maar dat was nog een heel eind verwijderd van 1938 en niemand zal toen hebben vermoed welke vlucht het omroepwezen in die jaren zou nemen, waardoor Hilversum verrijkt werd met de monumentale studiogebouwen van A.V.R.O. en K.R.O., terwijl N. C. R. V. en V. A. R. A. spoedig zullen volgen.

De eerste „studio” van den K. R. O. was te Amsterdam gevestigd in een kamer in de pastorie van pastoor Perquin en daar was eigenlijk nog niet meer dan een microfoon, wat deze kamer onderscheidde van andere pastoriekamers. Kortens later ging het er wat meer op lijken, toen de K. R. O. de beschikking kreeg over een lokaal in een patronaatsgebouw op de Heerengracht. Daar werden langzamerhand enkele kamers bijgetrokken. Maar ook dit voldeed weldra niet meer en toen werd een pand aangekocht iets verder op de Heerengracht, waarvan het benedengedeelte als

Van pastorie-kamer tot moderne studio

studio werd ingericht, tot ook dit te klein werd.....

De studio naar Hilversum.

Men ging nu uitzien naar een gebouw te Hilversum en vond dit in het oude, verlaten gebouw van de Katholieke Vereeniging aan de Emmastraat op dezelfde plaats, waar nu het nieuwe gebouw staat.

Daar werden nu de uitzendingen gehouden, terwijl het gebouw te Amsterdam als administratiegebouw bleef dienen. De aankoop van het gebouw had plaats op 11 April 1930 en reeds in het begin van Mei werd het in gebruik genomen, ofschoon het nog verbouwd moest worden. Deze verbouwing had in den loop van dat jaar plaats en 7 Maart 1931, op een Zaterdagavond, kwam de toenmalige aartsbisschop van Utrecht Z.H.Ex. Mgr. J. H. G. Jansen, het gebouw inwijden. Pastoor Perquin noemde toen de komst van den aartsbisschop de kroon op het werk.

Het was inderdaad een mijlpaal, maar het ging al weer spoedig op een nieuwe uitbreiding af.

De villa naast de studio werd aangekocht en daarin werd o.a. de grammotheek, de kostbare en uitgebreide verzameling gramfoonplaten ondergebracht.

Eenige jaren lang heeft men dezen toestand gekend: de villa aan de Emmastraat met daarnaast het nieuwe gebouw op den hoek van de Julianalaan, dat gebouwd was

door den inmiddels overleden architect Jac. Duncker.

De heele situatie wees er op dat dit geen blijvende toestand zou zijn en inderdaad deed zich al heel spoedig de behoefte gevoelen aan meer ruimte en vooral aan een groote concertzaal.

De. bouwplannen.

In 1935 vierde de K. R. O. zijn tweede lustrum en dit jubileum-jaar

heeft men gebruikt voor het vormen van een bouwfonds, dat groot genoeg was om een belangrijke uitbreiding te geven aan de studio.

Het vorig jaar is het groote bouwjaar geweest, waarin niet alleen het gebouw verrees maar ook de geweldige apparatuur werd aangebracht, volgens de allerlaatste eischen der techniek. Met het bouwen heeft men daarmee voortdurend rekening moeten houden.

KANTONGERECHT TE HILVERSUM

Zitting van heden, Vrijdag 6 Mei

Er was eris een trouwe huzaar . . .

Mr. P. J. Dam, die vandaag op den zetel des gerechts had plaats genomen, kreeg voor een der eerste zaakjes een militair op bezoek.

Met rinkelende sporen en krakende laarzen kwam de 19-jarige huzaar P. V. naar voren gestapt. Hakken tegen elkaar, gesalueerd, pink op den naad van de broek..... en het zaakje kon beginnen.

— Kersversch van de nieuwe lichting!, constateerde iemand in het zaaltje, en hij had gelijk. Des Huzaren uniform was nog smetteloos groen en splinternieuw, zijn laarzen kraakten niet alleen, omdat de fourier ze nog niet betaald heeft, ze glommen ook, als spiegels.

De rechter monsterde de militaire macht goedkeurend om zich daarna te verdiepen in de stukken.

— Ah, wacht eens, dit is een aangehouden zaak, hè? Je bent als burger slagernknecht en je woont in Blaricum?

De sporen rinkelden.

— Zoo is 't, Edelachtbare.

— Juist. En je hebt, toen je nog geen huzaar was, in Bussum op een handwagen niet toebe-reide of verduurzaamde vleeschdeelen, zijnde halve varkens vervoerd, terwijl dat alles slechts gedeeltelijk was toegedekt en niet onder een zindelijke linnen doek.

— Ja en ik ben het niet met die dagvaarding eens.

— Ik herinner 't me, mompelde de rechter. En je zei, dat je onder dienst moest.

De laarzen kraakten en klikten tegen elkaar, de sporen rinkelden.

— Bèn ik nu ook!, zei de huzaar trotsch.

— Ik zie het!, zei de rechter goedmoedig en vriendelijk.

De keurmeester was er vandaag ook bij. Het was de heer F. v. D. uit Bussum.

— Blijft u bij het proces-verbaal?, informeerde de rechter.

Ja, de keurmeester bleef erbij.

— En ik ben het er niet mee eens, vertelde de huzaar dapper. Het was geen handwagen, maar een bakfiets en het was niet op de Vossiuslaan maar op den Brediusweg en het was wel goed in orde en.....

— Stop!, zeide ambtenaar van het O. M., mijnheer de keurmeester, wat het 'n handwagen?

— Och, hij duwde een bakfiets.

— Dat moet dan in de dagvaarding veranderd worden, vond het O. M. En was het op der Vossiuslaan?

— Absoluut, Edelachtbare.

— Het was allemaal goed toegedekt, toen ik het abattoir uitging, vertelde de verdachte. Maar de wind had er onder geblazen. Twee zeilen en twee lakens had ik. Eerst dacht ik geen proces-verbaal en toen later is de keurmeester toch gekomen. Da's kinderspel!

— Wat is het?, vroeg de rechter verbaasd.

— Kinderspel, Edelachtbare. D'r was een héél klein stukkie varkenskop opgewaaid. Dat wou ik weer goed doen, als ik van den drukken weg afben. Zoo iets doe ik niet op zoo'n trukken weg, dan heb ik liever, dat ze een varken van de fiets rijde dan mij!.....

— Daar heb je gelijk aan! vond de kantongerechter.

— En daarom vind ik dat zóó geen proces-verbaal opmaken! besloot de soldaat.

Inmiddels was de ambtenaar doende op de dagvaardingen „bakfiets” te schrijven in plaats van „handwagen”, zoodat er even pauze was. Deze pauze benutte de rechter voor enkele in-formaties.

— Hoe bevalt het je bij de Huzaren?, vroeg hij.

— Och, reuze goed, hè, Edelachtbare. Alleen de kuch is wat krap.....

— Zóó! En wat eten de paarden?

— Haver, Edelachtbare.

— Goed zoo.

De verdachte was plots weer huzaar geworden. Zijn sporen rinkelden en zijn laarzen kraakten.

Het gesprek werd gestoord.

— Drie gulden! eischte de ambtenaar plotseling.

— O, nee! zei verdachte. Het is heelemaal niet zoodals in de dagvaarding en dan vind ik drie gulden veel te veel!

— Hoeveel verdien je nu als huzaar? informeerde mr. Dam.

— Precies 110 centen, Edelachtbare. En daar gaat het piepers-jassen nog vanaf!.....

— Wel, komaan. Eén gulden boete dan!, besliste de rechter.

De huzaar verrees „in de houding”. Zijn laarzen klikten, zijn sporen rinkelden, zijn grijs was onhoorbaar.

— Daar heb ik niks op tegen!, jubelde hij. Geef acht, gesalueerd, pink op den naad van de broek — en krakend en rinkelend verdween de huzaar uit het zaaltje, terug naar de kuch en de haver..

uit: Gooi- & Eemlander d.d. 9 en 6 mei 1938.